

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
mod
Kongeriget Nederlandene

»Traktatbrud — godkendelse af at bringe et parti maniok eksporteret fra Thailand i fri omsætning til nedsat importafgift — undladelse af at fastslå egne indtægter og at stille dem til rådighed for Kommissionen«

Retsmøderapport	2463
Forslag til afgørelse fra generaladvokat M. Darmon, fremsat den 6. november 1990	2476
Domstolens dom af 16. maj 1991	2486

Sammendrag af dom

- 1. Traktatbrudssag — Kommissionens beføjelse til at tage retsskridt — ingen frist for udøvelse heraf — undtagelse hvis den administrative procedures usædvanligt lange varighed skader retten til kontradiktion
(EØF-Traktaten, art. 169)*
- 2. Landbrug — fælles markedsordning — korn — indførsel af maniok fra Thailand til præferencesats — retsstridig udstedelse af importlicenser — passende foranstaltninger fra Kommissionens side — nationale myndigheders pligt til at følge anvisning om kun at anvende præferenceordningen, når der er gennemført kontrol til at forhindre enhver forsøg på bedrageri
(Kommissionens forordning nr. 2029/82, art. 7, stk. 1, og nr. 3383/82, art. 7, stk. 1)*
- 3. Fællesskabsret — principper — beskyttelse af den berettigede forventning — ingen beskyttelse ved åbenbar tilsidesættelse af gældende regler*

4. *De Europæiske Fællesskabers egne indtægter — fastlægges og stilles til rådighed af medlemsstaterne — bundet kompetence som afskærer fra at nægte fastlæggelse af et krav, selv om det bestrides — pligt til kreditering af Kommissionens konto — forsinket kreditering — pligt til at betale morarenter*
(Rådets forordning nr. 2891/77, art. 2 og 11)

1. Kommissionen behøver ikke iagttage en bestemt frist for at anlægge traktatbruds-sag mod en medlemsstat i henhold til Traktatens artikel 169, men der vil kunne foreligge en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, såfremt den administrative procedure efter samme traktatbestemmelse strækker sig over usædvanligt lang tid, således at det gøres vanskeligere for den sagsøgte medlemsstat at tilbagevise de anbringender, som gøres gældende til støtte for påstanden.
 2. For så vidt angår indførsler fra Thailand i 1982 og 1983 af maniok til præferencesats, havde Kommissionen efter artikel 7, stk. 1, i de to forordninger nr. 2029/82 og nr. 3383/82 beføjelse til at træffe de fornødne passende foranstaltninger, såfremt betingelserne for at udstede importlicens ikke var overholdt, uden at den behøvede at iagttage bestemte formkrav. I dette øjemed var den berettiget til, på grundlag af sine oplysninger fra de thailandske myndigheder, at sende et telex, hvorved den pålagde medlemsstaternes myndigheder at foretage en identifikation af en ladning maniok, før denne blev bragt i den fri omsætning på grundlag af en importlicens udstedt af myndighederne i en anden medlemsstat, og hvoraf der skulle erlægges importafgift til præferencesatsen.
 3. Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan ikke påberåbes af en virksomhed, som har gjort sig skyldig i en åbenbar tilsidesættelse af gældende EF-regler.
 4. Ved fastlæggelsen af De Europæiske Fællesskabers egne indtægter skal en fordring ifølge artikel 2 i forordning nr. 2891/77 anses for fastlagt, såsnart det tilsvarende krav er behørigt fastslået af medlemsstatens kompetente tjenestegren eller organ. Heraf kan imidlertid ikke udledes, at medlemsstaterne kan undlade at fastlægge kravene, når de bestrider dem, da Fællesskabets finansielle ligevægt i modsat fald, det være sig blot midlertidigt, ville blive forstyrret som følge af en medlemsstats egenhændige handlemåde.
- Der består en uadskillelig forbindelse mellem forpligtelsen til for det første at fastlægge Fællesskabernes egne indtægter, for det andet at kreditere Kommissionens konto det hertil svarende beløb inden for de fastsatte frister, og for det tredje at betale morarenter. Morarenterne kan kræves betalt, uanset grunden til den forsinkede kreditering af Kommissionens konto. Følgelig er der ikke grundlag for at sondre mellem det tilfælde, hvor medlemsstaten har fastlagt EF's egne indtægter, men ikke udbetalt dem, og det tilfælde, hvor den med urette har undladt at fastlægge dem, og dette uanset om der gælder en præceptiv frist herfor.